

امیر مهدی نورآقانی - قائم‌شهر

سلام، همگام محترم، هرچند در تماس قبلی قرار بر این شد که مطالب را خلاصه بنویسید. اما از آنجایی که دغدغه و مشکلات عدیده جوانان فرصت خلاصه‌گویی به نسل جوان نمی‌دهد، با صراحت انتقادهایی که بر دولت مردان وارد است را با قلم زیبا و شیوای خود نگاشته‌اید. اما طبق روال گذشته به دلیل کمبود صفحه خواسته یا ناخواسته مجبور به حذف قسمت‌هایی از مطلب‌تان شده‌ام که امیدوارم عذرمر را ببپذیرید.

جوانان واقعا مشکل دارند؟

از آنجایی که یکی از مهم‌ترین دغدغه‌های رهبر انقلاب مساله جوانان است و اکثریت قریب به اتفاق مخاطبین این ماهنامه را جوانان تشکیل می‌دهند بر آن شدم تا موضوع مطلب خود را جوان و مشکلات موجود قرار دهم. همه می‌دانیم که جوانان سرمایه هر ملتی محسوب می‌شوند که اگر برنامه‌ای مدون و کارا و فرهنگ‌سازی مناسب در جهت رویش و بالندگی جوانان صورت نگیرد مسلما جامعه آینده‌ای روشن به خود نخواهد دید.

هر جوانی تمایل دارد داشته‌های خود را به سوی خواسته‌های خود سوق دهد که اگر مسیر صحیح به او شناسانده نشود، اگر خواسته‌های معقول او توسط مسئولین برآورده نشود، آن وقت است که هنجارشکنی‌ها و معضلات یکی پس از دیگری رخ نشان می‌دهد و این وظیفه خطیر مسئولین است که خطر تزلزل جوانان این مملکت را با فراهم‌سازی امکانات و امحای مشکلات به حداقل برسانند نه آنکه با بی‌توجهی و تعصب و افراطی‌گری به مشکلات بیشتری دامن بزنند.

عقل سلیم پیشرفت‌های بعد از انقلاب را تایید می‌کند. رسانه ملی نیز مانورهای بسیاری بر این مسائل می‌دهد اما این موضوعات نبایستی باعث شود مشکلات و معضلات گوشه و کنار جامعه خود را نادیده بگیریم و خاورمیانه و افغانستان و پاکستان را مقیاسی برای ارزیابی امکانات ایران عظیم قرار دهیم. ایران می‌بایست خود را با قله‌ها بسنجد نه با چند کشور عقب‌تر از خود! در کلاس درس اگر دانش‌آموزی خود را با دانش‌آموز معدل ده مقایسه کرده و همین که از دستان مبارک معلم یازده گرفت جشن بر پا کند این دانش‌آموز هیچ‌گاه نمی‌تواند به نقطه آرمانی برسد چرا که دیدش معطوف کمترین‌هاست. زمانی می‌تواند بر قله بایستد که خود را با دانش‌آموز معدل نوزده بسنجد و همت گمارد تا گوی سبقت را از او برباید.

آری مسئولین عزیز، ایران را می‌بایست با معدل‌های نوزده عالم بسنجد و علم کردن خاورمیانه در الگوهای کاریمان مشکل‌گشای ایران پر صلابت خواهد بود. واقعا چرا باید در برابر این کاستی‌ها سکوت کرد؟ ارزش ارزیابی و نقد بر کارکرد دیگران در واقع آغاز نخستین گام برای سازندگی مملکت است. ما عادت کرده‌ایم که هر نقد به حقی را مغایر مصالح و وحدت کشور بدانیم.

پس انتقاد سازنده و به دور از جناح‌بندی سیاسی مطمئناً برای رفع مشکلات کارساز خواهد بود. از آنجایی که نمی‌خواهم سخن به درازا بکشد می‌روم سراغ دلایل خود در زمینه مشکلات جوانان تا دریابیم هر انتقادی بی‌علت و دلیل نیست.

ندارد کسی با تو ناگفته کار
ولیکن چو گفتم دلیلش بیار

برای آنکه وسعت مطالب موجب خلط مبحث نگردد به هر کدام از دلایل در جای خود اشاره خواهم کرد. ابتدا از فرهنگ شروع می‌کنم که شالوده و زیربنای گسترش هر کشور است. تمدن چند هزار ساله و فرهنگ غنی ایران مایه مباهات هر ایرانی‌ست. اما در این مبحث فرهنگ وارداتی و گاهی آغشته به تعصب که این سال‌ها به خورد جوان داده می‌شود مدنظر نگارنده است. گستردگی مقوله فرهنگ تا حدیست که تحصیلات، اشتغال پوشش و... جوانان

